

[Inger Stilling Pedersen]

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser [af Honoré (KrF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 102, fremsat 22/11 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Det lovforslag fra medlemmer af kristeligt folkepartis folketingsgruppe, der nu skal førstebehandles, går ud på, at loven om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser i særlige tilfælde skal kunne anvendes på skader, der er forvoldt før lovens ikrafttræden den 1. oktober 1976.

Det er ikke nogen ny tanke, man her er inde på. I forbindelse med behandlingen af forslaget til den gældende lov blev spørgsmålet om at tillægge loven tilbagevirkende kraft overvejet indgående i retsudvalget. Som bekendt førte disse overvejelser til, at man, navnlig vel af økonomiske og administrative hensyn, besluttede at fastholde, at loven alene skulle gælde for skader forvoldt efter lovens ikrafttræden.

Jeg skal straks sige, at jeg ikke kan tilslutte mig, at man nu mere end et år efter lovens ikrafttræden alligevel skulle tillægge loven tilbagevirkende kraft. For at undgå inkonsekvens i lovgivningen og heraf følgende retsikkerhed måtte en sådan efterfølgende lovændring i alle tilfælde forudsætte, at der kunne henvises til nye forhold eller nye synspunkter, der ikke forelå ved folketingets ved-

tagelse af den gældende lov. Efter min opfattelse er der imidlertid intet grundlag for at hævde, at der i dag foreligger nye momenter, der kan føre til, at man nu skulle tillægge loven tilbagevirkende kraft.

Hertil kommer en række andre indvendinger mod forslaget. Den foreslåede ny bestemmelse indeholder ikke nogen klar angivelse af, i hvilke tilfælde fra før lovens ikrafttræden der skal kunne tilkendes erstatning. Efter forslaget vil dette spørgsmål afhænge af en konkret afgørelse på grundlag af forholdsvis ubestemte og skønsmæssige kriterier. Som følge heraf må man regne med, at en gennemførelse af forslaget vil kunne udløse et væsentligt antal ansøgninger vedrørende skader fra før lovens ikrafttræden. Det vil dreje sig om tilfælde, hvor den skadegørende handling ligger længere tilbage, og hvor der derfor kan være særlige vanskeligheder ved sagernes rent faktiske oplysning. Som resultat må man efter den restriktive praksis, forslaget lægger op til, så forventes, at de pågældende erstatningsansøgninger i langt de fleste tilfælde alligevel vil blive afslået.

Alt i alt tror jeg, at en lovændring som den her foreslåede vil blive til skuffelse for langt de fleste og til glæde kun for de meget få. Jeg kan derfor ikke tilslutte mig lovforslaget, idet jeg dog ikke skal gå ind på de mere teknisk prægede spørgsmål, som lovforslaget også rejser.

Derimod vil jeg gerne til slut benytte lejligheden til at give nogle enkelte oplysninger om lovens hidtidige anvendelse. I perioden fra den 1. oktober 1976, da loven trådte i kraft, til den 31. marts 1977 blev der ikke udbetalt erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Fra den 31. marts 1977 til i dag er der udbetalt i alt knap 200.000 kr. i erstatning. Heraf er 165.000 kr. udbetalt siden oktober måned. En del af de udbetalte beløb har karakter af a conto-betalinger og angår således sager, hvor den endelige erstatning må forventes at blive væsentlig større, når sagen er endeligt færdigbehandlet.

Siden lovens ikrafttræden er der indgivet i alt 223 ansøgninger til erstatningsnævnet, heraf er ca. halvdelen færdigbehandlet. Størstedelen af de ansøgninger, der har foreligget for nævnet, er indkommet i de seneste måneder. Ud af de i alt 223 sager er således knap 150 indkommet siden den 1. september.